

“hoppet tänds”

Mörkret hade lagt sig över den lilla byn Kivik. Oktober månad var snart slut. Selma var på väg hem från sin mormor. Hon hade varit där och ätit middag. Den kalla vinden tog tag i henne när hon sakta gick upp för backen som ledde rakt mot deras hus. Hon tog ett kliv in i hallen där hon möttes av sin hund Leo som glatt viftade på svansen. Hon klappade honom på huvudet och gick vidare in i vardagsrummet.

Golvet var täckt av smutsiga använda kläder. Selma suckade och slängde sig i soffan och satte på teven. Hon hörde att Mats var i köket. Mats var Selmas bonuspappa. Året tidigare hade hennes mamma fått cancer, hon gick bort för bara ett halvår sedan. Under den perioden hade Selma isolerat sig helt. Hon gick varken till skolan och hon hade inte heller hört av sig till sin riktiga pappa. Han jobbade som en FN-soldat. Efter att han och Selmas mamma hade skilt sig så hade han lämnat Selma för ett uppdrag i Afghanistan. Men Selma var inte ledsen. Hon hade ändå aldrig gillat sin pappa.

Men nu mådde hon bättre. Hon gick till skolan, men inte för att hon ville. Mats hade sagt att hon var tvungen. Selma hatade när han sa vad hon skulle göra. Hon brukade säga att han inte var hennes riktiga pappa och det gav honom därför inte rätten till att bossa över henne.

Nu började hon bli trött. Hon hade varit i skolan hela dagen och också hängt med Mira. Mira var Selmas allra bästa vän. Mira hade alltid varit där när Selma behövde henne som mest. När hennes föräldrar skilde sig så fick hon vara hos Mira mestadels av tiden. Miras föräldrar var liksom som Selmas egna.

Selma stängde av teven och gick ut i köket. Hon ville inte möta Mats blick. Det var en enda stor röra i köket. Det låg smutsiga tallrikar lite överallt och det luktade kompost. Då hejade Mats henne precis när hon skulle ta ett kliv upp i trappan upp till övervåningen, där hennes rum låg. Han sa:

- Vart ska du lilla loppa, jag vill prata med dig.

Selma avskydde verkligen när han kallade henne lilla loppa. Hon sa ingenting tillbaka. Hon ville inte prata med Mats.

- Jag ska bort i helgen på halloween middag i Småland så du får klara dig själv, ropade han när Selma hade nått det sista trappsteget längst upp. Hon tyckte bara att det var skönt när han var borta. Då kunde hon fokusera på sig själv.

Nästa dag så gick Selma i vanlig ordning till skolan. Himlen var fylld av oroväckande mörka moln. Det var sista dagen i skolan innan höstlovet. Dagen gick långsamt. Selma satt hela mattelektionen och tänkte på vad hon skulle göra efter skolan. Hon frågade Mira om hon ville hitta på något och det ville hon gärna.

Så var skolan äntligen slut. Selma och Mira gick tillsammans hem. Under hela tiden som de gick behövde Selma vända sig om för att se om det var någon som gick efter dem. Men varje gång hon vände sig om fanns det ingen där. Men det gjorde inte att känslan av att bli iakttagen försvann. När de kom hem gjorde de varsin kopp varm choklad. Ännu en gång kände Selma av att någon eller något tittade på dem genom fönstret. När hon vände sig om såg hon under en kort sekund ett ljussken som var så starkt att det nästan bländade henne. Selma skakade på huvudet. Hon måste ha inbillat sig.

Det började närma sig kväll och Leo behövde ut och kissa. Mira och Selma tog på sig sina skor och jackor och gick ut i det kalla regniga vädret. När de kom fram till skogen i utkanten av byn, så stannade Leo tvärt. Det var som om han kände av att någonting inte stod rätt till. Men Selma och Mira ville ändå gå in i den täta granskogen. När de hade gått ett tag så skymtade de ett ljus. Selma kände igen ljuset. Det var exakt det ljuset hon hade sett tidigare den dagen. Det var som om ljuset kallade på Selma. Hon satte fart och började springa i ljusets riktning. När hon kom fram visade det sig att det var ett litet hus långt inne i skogen. Bara ett fönster lyste men det var något mer... då såg Selma under en bråkdel sekund en siluett av en kvinna. Hon fick gåshud över hela kroppen. Men hon blev också förskräckligt rädd så hon skyndade sig tillbaka till Mira och Leo. Mira frågade varför hon hade rusat in i skogen på det viset. Det var någonting som sa att hon inte skulle berätta för Mira vad hon sett. Mira skulle ändå aldrig tro på henne.

På vägen hem passerade de hus som hade dekorerats med lysande pumpor. Selma mindes när hon och hennes mamma brukade göra det tillsammans. En tår rann sakta ner för Selmas kind. När hon såg att Mira tittade på henne torkade hon snabbt bort den och ökade farten.

Selma vinkade hejdå till Mira innan hon stängde dörren till hennes hus. Hon var fortfarande uppjagad på grund av det hon sett i skogen men på något sätt så kände hon sig ändå trygg. När hon kom innanför dörren luktade det tacos i hela hallen. Selma gick in i köket och himlade med ögonen. När Mats såg henne utropade han:

- Vad bra att du är hemma loppan, jag tänkte att vi kunde fira att det är höstlov med lite tacokväll!

Selma gjorde en sarkastisk min för att Mats skulle förstå att hon inte var på humör men hon satte sig ändå vid bordet. Ingen sa så mycket. Ibland så tittade de på varandra men det var fortfarande helt tyst. Då fick Mats nog av tystnaden. Han slog upp blicken och frågade henne hur hennes dag hade varit. Selma tittade upp och svarade kort:

- Den var väl bra antar jag... Mats tittade på henne med en frågande blick. Han tog en stor tugga från sin välfyllda tacos och sa till Selma med en lite ledsen ton:
- Du, det var inte direkt mitt fel att din mamma gick bort. Och tro inte att jag inte är lika ledsen som du. Men vi måste ju ändå försöka att komma överens.

Selma höll på något sätt med honom. Visst var hon ledsen och arg, men hon visste inte riktigt varför hon kände som hon gjorde. Var det kanske för att hon saknade sin mamma eller var det för hon tyckte det var jobbigt med en nystart? Oavsett var det ändå jobbigt att prata med honom om sånt.

Eftersom att Mats skulle åka bort tidigt dagen efter så kände Selma att hon skulle ta chansen att prata ut även om det var jobbigt. Hon tog ett djupt andetag och sa med låg röst:

- Kommer du ihåg hur hon var...alltså mamma?

Mats tittade återigen på henne fast den här gången log han brett. Han såg liksom lättad ut. Det var som om spänningen släppte, som om en trygg själ trädde in i rummet. Mats berättade om många roliga minnen han hade haft med Selmas mamma men också att de bråkade många gånger men att de alltid hittade tillbaka till varandra. Han förklarade det som att hon alltid hade ett ljus inom sig som aldrig gick att släcka. Selma satt tyst och lyssnade. Det var skönt att äntligen kunna prata med Mats, det var faktiskt inte så jobbigt som hon hade trott.

Nästa dag var det nästan jobbigt att säga hejdå när Mats skulle åka. Pratet de hade haft igår hade Selma verkligen uppskattat. Även fast det bara hade gått ett halvår hade hon nästan glömt bort helt hur hennes mamma var. Det var jätteskönt att få prata med en person som hade gått igenom exakt samma sak som hon gjort. När hon vinkat hejdå till Mats så gick hon in genom dörren och in till vardagsrummet. Det var där hon i princip skulle tillbringa de kommande 24 timmarna tills Mats kom hem igen. Hon hade inte planerat in någonting under helgen förutom att ta det lugnt.

Dagen gick snabbt. Det var inte förrän det blev kväll som hon ryckte upp sig och ställde sig i köket för att laga något lätt till middag. Hon tittade i kylan. Det enda hon såg som gick att äta var en gammal paj som hon inte ens gillade. Men hon tog ändå en bit för att hon var jättehungrig. Selma bestämde sig för att gå till sängs tidigt. Hon ville vakna tidigt dagen efter för att det var då Mats skulle komma hem. De hade bestämt sen långt innan att de skulle gå tillsammans till gravplatsen där Selmas mamma var begravd.

Så var Mats äntligen hemma! Selma hade faktiskt saknat honom. Han log när han såg Selma stående i dörrkarmen. Han tog ett steg upp kramade om henne.

Senare den dagen åkte de tillsammans till Kiviks gravplats. När de kom fram tog de varandra i händerna och gick långsamt mot Selmas mammas gravsten. Selma såg att gravstenen liksom lyste, det var samma sorts sken hon sett de senaste dagarna men nu var det långvarigt. Hon kände hennes mammas närvaro. Selma tittade på Mats, han hade tårar längs kinderna. Han kände nog också av samma sak som Selma. Mats kramade om henne och viskade i hennes öra "vi tar oss igenom detta tillsammans, du och jag." För en liten sekund så tändes ett hopp inom Selma. Alla tvivel var borta och hon kände att det kanske inte var så dumt ändå med Mats som pappa.